

Összefüggések

Hozzáadta:
2007. March 07. Wednesday 15:01
Utolsó frissítés 2007. April 17. Tuesday 18:31

Mottó: Nagyon fontos, hogy megéljük a pillanatot, és azon keresztül felismerhessük a múlt a jelen és a jövő összefüggéseit.
gyuri

Összefüggések

Élménybeszámoló egy Regressziós tréning után 3 héttel.

Az alábbi beszámoló élményei 3 héttel ezelőtt éltük át „Abigéllé” köszönet néki, hogy leírta, és megosztja mindnyájunkkal.

2007 március 7.

gyuri
Bár egy ideje már foglalkozom, nyitottá váltam, fogalmazok inkább így, az élet spirituális úton való megközelítésére, s nem csak keresem, hanem meg is találom az ehhez kapcsolódó, ezt a fajta tudományt átadó művek, élmények, emberek, és e holisztikus szemlélet szerint próbálom alakítani életem, szemlélni problémáimat. Szerintem sikerrel. Így jutottam el Hozzád is például, és a sikert valójában nem a gondolataim anyagi, materiális realizálódásában mérem, hanem önmagamhoz, és ezáltal másokhoz, magához az emberi valóhoz való közelebb kerülésen.

Magamról annyit, hogy 24 éves vagyok, életteli s energiával teli, talán kicsit koraérett leányzó, aki az életét feladatnak tekinti, és egy újabb lehetőségnek, hogy legbelsőm megnyilatkozhasson. Beleszületvén egy családba, ahol a felmenőktől megörököelve örökösen ott lebegett (s ott is lebeg) a tudat, hogy valójában csak a most létezik, és egy pillanat alatt megváltozhat az életem (édesanyám és nagyapám nagyon korai tragikus halála), mégis el kellett jutnom arra az elhatározásra, hogy megfelelően értékelvén a pillanatot, a jelent, fel kell dolgoznom a múltat, és szekeremet a szebb jövő felé kell irányítanom. Tehát valóban gondolni a jövőre. A pillanatot megélni pedig nem hedonista életmóddal és a minden mindegy nihilizmusában.

Az édesanya hiánya érzelmi blokkokat hozott, a fiútestvérek és egy keménykezű szigorú apakép pedig további problémákat emberi kapcsolataimban. Amikor Téged felkerestelek, úgy éreztem, nem csupán arról van szó, hogy választ kapok, kaphatok a másik nimmel való zavarosvízű kapcsolataim kérdéseire-, merthogy az önmegvalósítás, a munkában való helytállás, egzisztencia megteremtés 'már megy'- hanem azt éreztem, minden mindennel összefügg, s az életem más területére jelentősen kiható magánéleti kérdések megoldása valóban időszerűvé vált. Tekintve, hogy elérkeztem a fiatal felnőttlét egy részének lezárására, időszerűnek vélhető, hogy megjelent a vágy a családra bennem, egy családra, mely nem befogad, hanem melyet társammal együtt teremtünk meg. Ezt előrébb helyezem a karrierépítésnél most már, és azt gondoltam, fontos, hogy egy ilyen regressziós tréningen részt vegyek, bepillantással előző életeimbe feldolgozzam, más aspektusból lássam apámmal való kapcsolatomat, mely egyértelmű, hogy fontos mérföldkő a párválasztás előtt/ közben. Annak ellenére, hogy ahogy említettem, érzem valahonnan, hogy nem munka területén fogok kiteljesedni, nem az fogja hozni a megnyugvást, nem gondolom azt, hogy az is akár elhanyagolható terület lenne életemben. Olyan ez, mint egy színes gömb, komplex kép. Mégis, most a magánéleti problémáimra került élesebb fény.

Aztgondolom, annyit lát az ember az asztrálutazás során, amennyi élménynek a feldolgozására képes, így nem éreztem hatalmas fájdalmat vagy érzések zuhatagának feltörését. Talán nem jött el még az ideje. Inkább az volt érdekes, ami történt a tréning után.

Azzal, hogy végigmentünk az előző két életem megélt vagy

megnem élt vágyain, fájdalmain,

elkövetett hibáin- amiért ez az életem első negyede, fele (ki tudja) arról szól, hogy ezeket korrigáljam és megbékéljek a múlttal.

Képessé váltam

szembenézni sötét oldalammal,

félelmeimmel,

szorongásaimmal,

s teret kaptak életemben...hihetetlen volt, ami az utóbbi hetekben történt velem,

lerombolódott a torony, amibe bezárva éltem eddig,

felbomlottak számomra negatív erőként ható, életképtelen, terhes barátságok, kötődések,

új célok, képek kerültek a fejembe,

valahogy visszatértem a jelenbe...

Mintegy ébredés, mely régebb óta tart, mint 24 év, valamikor jó pár ével ezelőtt történt. Rájöttem, hogy miért nem voltak életképesek céljaim, vágyaim, miért volt egy folyamatos ismétlődés eddigi életem, hiszen valójában nem a mostani képességeimre, s abból adódó lehetőségeimre alapozódott, nem önmagamból indult ki, hanem lényem azon részéből, melyhez olyan görcsösen ragaszkodtam illúzióim formájában- valójában egy halott rész. Ami bennem van előző életekből, de már nem él...inkább hátráltat komplexusok formájában- amellet, hogy olykor bizony ezek legyőzése adta a lendületet. De már nem.

Mondhatjuk úgy, az anyám, aki halott. Merthogy negatív képként maradt meg bennem, szenvedélybetegségei miatt. Minden lépésem odacsapott vissza, vagy azért csináltam valamit, mert ő nem úgy csinálta, s én nem akartam a sorsára jutni, vagy azért, mert daczból, gyermekkori apámtól meg nem kapott (másképp megkapott) szeretetért harcolva. Furcsamód lényem kettőssége róluk szól: az apámról és az anyámról, ahogy bennem élek... ettől a beidegződéstől kell elbúcsúznom, s magam életét élnem. Ami nem egyszerű vállalkozás.

Nem egyszerre történik meg, s nagyon hosszú folyamat. Nem értékelem túl ezt az ébredést - sok munka, és egyelőre a fáradtságot érzem - no meg egy lázas állapottal járó erős náthát. De azzal már, hogy rádöbentem, mekkora erőt kaptam a teremtéshez, amikor látom megvalósulni álmaim, illúzióim, vágyaim, félelmeim, mindent - ezért fontos, hogy odafigyeljek gondolataimra. S valóban azt teremtek, amivel önmagam és másokat szolgállok, nem pedig egy olyan jelent, amely csak és kizárólag szenvedést hoz. Erre persze azt mondanám, lehet, ez az én igazi karmám, hogy magam létrehozom nehéz életem, s a feladatok által tisztulok. Azért szeretném érezni a békét, nem az üldözöttséget, no és elsajátítani a szeretet tudományát.

Arról nem tudok írni, hogy az asztrálutazás során pontosan miket láttam. Érdekes módon nem is nagyon tudok beszélni róla másoknak- nem is kell. A családomnak viszont elmondtam, hogy voltam Nálad, miket tapasztaltam. Azzal, hogy látták, mennyit foglalkozom ezzel, vélt vagy valós sérüléseim feldolgozásával, érzik, hogy igazán fontos nekem a család, még akkor is, ha se szellemileg, se érzelmileg, se mentálisan nem ők jelentik a támaszt, a befogadó közeget. Tudom már, miket kell tanulnom tőlük, s miért őket kaptam családomul, tisztelem és becsülöm két bátyámat és apámat, a párjaikat is, akik nehéz természetű férfiakat kaptak - választottak társul, de tudják, hogy a természet néha furcsa dolgok mögé rejti a kincseit. Közelebb vitt minket egymáshoz, hogy megosztottam velük élményeimet - még akkor is, ha persze hitetlenkedve csóválták a fejüket. Érdekes mód eszembe jutott, hogy a nagyobbik bátyám, akivel annyira hideg a kapcsolat, s aki annyira haragszik rám (és persze anyámra). Valószínűleg ő volt, az a kisgyerek, akit kiraktam egy ház elé, mert nem tudtam róla gondoskodni. Ő mesélte most el, hogy feleségének családjával sokat 'idéztek szellemet', s párszor már akkor is „bejelentkezett” későbbi fiuk, hogy náluk szeretne megszületni...ezek a közösen megtapasztalt és megbeszélte élmények összekötnek bennünket.

És igen, - már nem érzem a szorítását annak az érzésnek sem, hogy nekem feltétlenül külföldön kellene leélnem az életem, hogy csak ilyen vagy olyan férfi lehet az én társam, ilyen meg olyan barátaim lehetnek. Már tudom, hogy sorsom kerekét ugyan én gördítem, de vannak dolgok, amik adottak, már látom a határait, ami nekem nagyon fontos. Határait fel - és megismerésével hazaérkeztem magamba, és ebben nagy segítségemre voltál.

Köszönettel és tisztelettel,

M. K.

Én köszönöm, hogy segíthettem, és megismerhettelek. gyuri